

(0/38)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Corpus internacional,

ó la professó de la Mandxuria



El gegant japonés.



DE DIJOUS A DIJOUS

DIFÍCILMENT se pot preveure ab un día de anticipació lo que succehirá en la complicada política espanyola.

Ab excepció de la minoria republicana que ha atacat de ferm, posant de relleu las infraccions constitucionals que s'han comés durant els últims sis mesos de interregne parlamentari, se pot ben dir que en el Parlament s'ha estat jugant durant molts días á la gallina cega.

Els que havian de parlar callavan, y 'ls que havian de callar parlavan per disfresar la veritat y entorboir l'atmosfera que 'ls enrevolta. Semblava talment que se las apostessin á qui armaria majors confusions. En el fondo tots tendian á prestar-se á ser joguinas de aquell poder irresponsable que pot cridarlos y despedirlos á la mida del seu gust.

L'altra día 'l Sr. Azcárate feya notar que 'ls ministres ja no eran tals, sino secretaris del despaig, com en temps del absolutisme. Un dels consellers de la corona vá respondre que 's gloriava de serho encare que no fos més que per respecte á la tradició.

El govern Villaverde era mort desde 'l día de la reobertura del Parlament. No sols havia sigut objecte de pullas sangrentas y de desconsideracions de totes menas, sino qu' en las sessions del Congrés, al nombrarse las comissions informants de certs assumptos, un gran número dels seus candidats sufriren una derrota. La Comissió de Presupostos insietí, per una considerable majoria de vots, en donar preferencia al estudi del pressupost maurista de 1905, sobre el pressupost villaverdí de 1903, del qual semblava haverne fet el govern el seu punt d'honor y d'interés més inquebrantable.

Donchs á pesar de aquestes contrarietats y á despit de aquests desaires, els ministres no dimittian. Deyan que no ho farien fins que de una manera terminant y clara, es á dir, per medi de una votació, la majoria declarés taxativament que 'ls hi retira la seva confiança.

No s'havia vist may una situació més ridícula per tots els elements monárquiche, ni més vilipendiosa per un govern. Aquest sabia que ningú 'l vol, y no obstant s'empenyava en sostenirse. Y 'ls altres, que ab una empenya podian anulcarlo, s'entretenian ab mostrarli 'l seu disgust á forsa de punxadetas y desaires.

Bé es veritat que 'l descrédit del Parlament y la revelació flagrant de la seva impotencia entrarà segurament en els cálculs dels que aspiran á establir el poder personal, aquest poder que 'l Sr. Azcárate condemnava dilluns ab las següents paraulas:

«La política personal del monarca es mostra de cessarisme, y ja digué Moltke del cessarisme de Napoleón III qu'era una caricatura del cessarisme romá.

»Y pregunto jo: «El que ara aquí s'intenta exercir, qu'és?»

«Una caricatura del cessarisme de Napoleón III, ó sigui una caricatura de un'altra caricatura.

Per fi 'l dimars, las minorias anti dinásticas presentaren una proposició, esbotzant la grua. Era necessari que la majoria digués clara y terminantment si 'l govern li inspirava confiança. Parlá el ministre de la Governació fent el valent; parlá en Maura ensenyant las dents á n' en Villaverde; parlá en Villaverde... y 'l Congrés votá. Sols 45 diputats se decla-

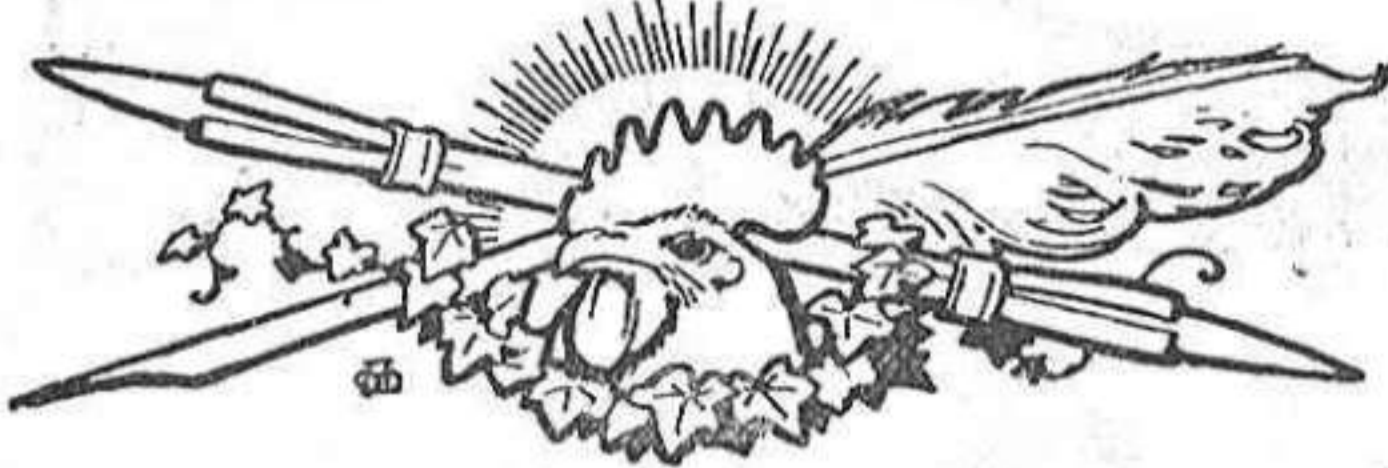


La gegantesa russa.

raren partidaris del Govern, y 204 li digueren que ja podia retirar-se.

Aixís ho feu el curandero de la pesseta, anantse'n de dret á Palacio. El Rey tornava del tiro del colom.

PEP BULLANGA



La carta de 'n Nakens



o la transcribim á causa de la seva extensió; pero 'l hem de mencionar, en primer lloch, per ser de qui es, y en segon terme, per lo molt que ha cridat l'atenció en el camp republicá, y també fora d'ell per que ocultarho?

Hi ha qui creu—en nostre concepte equivocadament—que la carta de 'n Nakens ha de contribuir á sembrar la perturbació en las filas de la Unió republicana.

El director del Motín—y al nomenarlo suprimíxo 'ls calificatius laudatoris, perquè sé que no son del seu gust—sigué 'l pare de la Unió republicana, y no pot haverse proposat destruírla, en un moment de impaciencia més ó menos justificada, perquè en aquest cas cometeria un parricidi, y aixó es en ell impossible.

Lo que 's proposa, y ab molta claretat se dedueix de sas francas y explícitas manifestacions, es avivar el sentiment revolucionari de tots els elements de la Unió, desde 'l jefe ilustre que la dirigeix, fins al últim soldat que milita á las sevas ordres.

Gran, inmensa es la responsabilitat que pesa sobre 'l Sr. Salmerón; gran en sa conseqüencia, inmensa y sense límits ha de ser la confiança qu'hem de tenir tots depositada en ell. Y no basta sentir l'aspiració revolucionaria en el cor; no basta 'l desitj vehement de portarla á la práctica en un moment donat; no basta la frenética impaciencia de realisar-la: tant com 'l impuls del cor, se necessitan per assegurar 'l éxit de la mateixa 'ls dictats serens de l'enteniment.

Y aquests progressos son evidentsíssims, mal opinin lo contrari els que no creuen en la perfecta compatibilitat dels procediments calificats de legals ab els de la violencia revolucionaria.

Tots aquests vicis repugnants preponderavan á Inglaterra, á Alemania y á Bélgica, païssos industrials com el nostre; pero allí 'ls legisladors varen posarhi un eficaz remey, fent efectiu per diversos medis, el secret més rigurós del vot.

A Fransa, ahont també 'l elector ha vingut fins ara essent víctima de la pressió capitalista, clerical ó administrativa, está próxima á establir-se una reforma important, que tendeix á assegurar la absoluta llibertat del elector.

La reforma ha sigut ja votada per la Cámara y está pendent de l'aprobació del Senat, que no deixarà de concedirli.

¿En que consisteix? Senzillament: en efectuar la votació per medi de candidaturas tancadas dintre de un sobre. Els sobres son uniformes: 'l administració pública 's proporciona. A tal efecte, s'estableix en els colegis electorals una especie de garita ó cámara aislada ahont cada elector, avants d'emetre 'l vot, s'hi fica, y á cubert de tota mirada agena, realisa 'l operació de tancar la candidatura dintre del sobre.

Després ne surt, y ell mateix posa 'l sobre tancat en mans del president, qui, á la seva vegada, l'introdueix dintre de 'l urna.

Ab aquest procediment no hi ha medi humá de descobrir á qui vota. Ja ningú 's fixarà en si 'l paper de la candidatura es blanc ó moreno, fi ó raspós. Ni tan sols s'ha de apelar al recurs de votar com fan molts, per exemple, ab la candidatura ministerial barrant ab tinta ben clara perquè no 's transparenti, el nom imprés, posanhi á sobre el del candidat de oposició. El sobre tot ho tapa. El sobre es la garantia del secret més cabal. El sobre, en fi, salvaguarda la llibertat y la conciencia del ciutadà, en 'l exercici del més preuhat dels seus drets polítichs.

Hora sería ja de que 'l exemple de Fransa s'extengués á Espanya.

ment arribará á consumir una revolució. Encare que logrés derribar de moment els obstacles tradicionals, no realisarí una revolució renovadora: altres obstacles li surgiran al pas, y contra ells s'estrellaría inevitablement, de no contar ab altres forses que las de la imposició violenta.

Mediti en Nakens, y ja que als bons amichs se 'ls hi deu avants que tot la franquesa, permetins que li dignem que si en lo successiu sent la formigor de la impaciencia revolucionaria, 's guardi de ferla desbotar en lletras de motillo, mentres tingui els medis que li proporciona 'l entranqueu amistat que l'uneix ab en Salmerón, pera ferli avinent en 'l intimitat lo que pensa, y pera oferirli 'ls recursos práticos y positius ab que conti pera realisar el seu pensament.

No vegi en aquesta advertencia una censura, que no podria may formularla contra una persona com ell tan lleal y desinteressada, y al mateix temps tan poch amiga de adular els sentiments de las multituds, en busca de una popularitat que ha desdenyat sempre pera fer honor á la seva honrada conciencia.

Al encomenarli la reserva y la cantela es porque 's tracta de un assumpto que 'l exigeix més que cap altre. Difícilment podrá posarse may el cascabel al gat, fent sonar el cascabel. Els catalans tenim un refrá que diu: «A só de tabals no s'agafan llebras.»

La llibertat del vot



UNA INNOVACIÓ

En els pobles del interior d'Espanya, sense virilitat per emanciparse del jou del caciquisme, son plagas del sufragi universal el xanxullo, la falsificació, la tupinada.

A Barcelona y altres punts de Catalunya hem lograt acabar ab el caciquisme y las sevas malas arts.

El poble, gelós de sos drets, sab defensarlos ab la deguda energia, y no hi ha ja qui s'atreveixi á contrariarlo, perturbant ó alterant la legalitat de l'elecció. Sols en algunas comarcas rurals no ha sigut encare possible implantar y solidar els bons exemples electorals de Barcelona.

Pero existeixen ademés poblacions, y entre ellas se n'hi conta de alguna importancia, com per exemple Badalona, Tarrassa y moltas altres ahont si bé las operacions de las mesas electorals se verifican ab tota pulcritud, no consignante en las actas més vots que 'ls que surten de las urnas, no pot dirse lo mateix en quant atany á la llibertat del elector.

En aquestas y altres poblacions sol exercirse la pressió més descarada, la coacció més irritant sobre 'l elector que depén de altres personas, en quan aquestas se proposin treballar en pró de una determinada candidatura. Pera lograr el seu propósit no 's paran en barras. Als dependents, als mossos, als treballadors, als petits comerciants y industrials lligats ab ells pel treball ó pel negoci, els hostigan, els empatyan y no paran fins á violentar la seva conciencia.—O votas al candidat que 't demano ó que 't mano, ó no contis may més ab el salari que 't pago ó ab els encàrrecs que 't faig.

Y per assegurar-se de que 'ls electors supeditats compleixen las sevas imposicions, els acompanyan ó 'ls fan acompanyar fins al colegi y allí no 's perd de vista un sol moment. Las candidaturas, encare que s'entreguin plegadas, se coneixen per la classe del paper, quan no per la transparencia de la tipografía. Y ay del elector cohibit que no deposita la candidatura que se li ha entregat! Qualsevol secretari de mesa será capás de delatarlo y ja está llest. Si es treballador, s'exposa á veures despedit del taller ó fábrica baix qualsevol pretext: si es industrial ó negociant s'exposa á quedar-se sense encàrrecs ni pedidos, sufrint immens perjudici 'ls seus interessos. Y al veure que 'ls servils sense conciencia ni dignitat son favorecsuts, ha de tenir casi la virtut de un sant, pera resistir las malvadas imposicions.

Verdaderament, aquesta confabulació d'espanyols y extrangers en contra de la producció espanyola, es una cosa nova, may vista: es una verdadera imbecilitat.

Però es encare més imbecíl que hi haja governs que ho patrocinin. Y resulta imbecíl fins á un gran inconcebible, que 'ls elements que n surten més directament perjudicats apoyin y sostinguin á n' aquests governs que 'ls tiran per portas.

Caras s'han de pagar las expansiones monárquicas de Barcelona. Pero las de París, com á género extranger, han de costar molt més.

Va parlar el diputat Nogués sobre 'ls danyos inmensos qu'está causant á la industria alcoholera la ley del Sr. Osmá. Una ley que perjudica á la producció y al treball, sense reportar benefici á la Hisenda. Una equivocació garrafal y danyina.

Naturalment: al govern no li fa fret ni calor que un gran número d'industrials s'arruinin miserablement. Li interessa més preocuparse exclusivament de conservar el puesto.

Llegeixo: «El Vaticano parece muy preocupado por las tensiones de las republicas sud-americanas, pues quieren todas un cardenal propio.»

Se parla de la pau: se diu que la Russia y 'l Japó van á nombrar els seus plenipotenciaris pera conve-

Se dirá, sens dupte, que la reforma importa 'l gasto que representa 'l adquisició dels sobres y 'l habilitació de las Cámaras de aislamiento; pero altres diners se gastan en cosas menos útils y sobre tot menos justas.

¿Acás el poble soberá—més soberá que may quan vota—no té dret á percibir la seva llista civil? ¿Y qué, que resulti més barato, pot exigir, cada vegada que hi haja eleccions, que una cámara de aislamiento, una simple garita, que será 'l seu palau, y un sobre, un trist sobre de paper en que quedi tancat y garantit el respecte á que té dret, al exercir la seva soberanía?

P. DEL O.

A un del guapos de la Vaquería

Francament, senyor Antonio: ¿qui s'havía de pensar, que vosté tan lleig de cara, mitj garrell y mitj baldat també 's fes il·lusions tontas; y 's posés la ceba al cap de volgué acudí á la cita que va donarli en el Parch eixa americana llesta que busca un jove frapant? ¿Que no s'ha mirat la cara? ¿No veu que no pot anar qu' es mes lleig que cap diable? Jo no sé qui 'l ha enredat y 'l Antonio ab veu molt feble apagada per la fam així 'm contesta: «Escoltí avi: vosté bé ó mal col·locat, no pensa ab las amarguras que passa un pobre cessant. Ja ho sé que soch lleig, mes probo si 'm dú la casualitat una plasa de 'l que surti per poguerm' desempanyar, per que fill la dispesera m' empayta així á cada pas: Senyó Antonio: van cinch mesos y mes no puch aguantar: espavilla, busqui feyna ó despesa y fume 'l camp. Donchs que guapos ni ocho quartos, els cigrons m'hi han fet anar. Tampoch tinc gens de coratje, puig ja sab que soch cobart, donchs si posan un anunci demanant un home brau, ara qu'está llest el Nelo m'hi presento disposat á que 'l primer que mou gresca acabi rompente 'l cap; la miseria, oh! la miseria que 'm fa fé de papers ¡ay!— Y al sentir que jemegava casi que m'ha caçaparrat. Eixa broma de tan éxit, que ha fet riure tant y tant, á parli ab tota franquesa á m'avy m'ha fet plorar, perquè ab ella s'hi retrata nuestra hermosa sociedad, fent de guapos fins els lletjos per menjá un boec de pá.

L' AVI RIERA



En una conferencia donada en 'l Ateneo pel Sr. Graells, secretari del Foment del Treball Nacional, van posare de relleu las amenassas que pesan en la actualitat sobre la producció.

En cap més país del món—deya—passa lo que á Espanya, ó sigui «la creació en la capital d'una nació extrangera d'associacions encaminadas, no la negociació de tractats, sino á associare ab els comerciants espanyols, pera fer junts, extrangers y nacionals, la major pressió possible, anant á la capital extrangera, y desarollant la seva acció en el propi territori ab dany evident d'una sola de las parts.»

Verdaderament, aquesta confabulació d'espanyols y extrangers en contra de la producció espanyola, es una cosa nova, may vista: es una verdadera imbecilitat.

Però es encare més imbecíl que hi haja governs que ho patrocinin. Y resulta imbecíl fins á un gran inconcebible, que 'ls elements que n surten més directament perjudicats apoyin y sostinguin á n' aquests governs que 'ls tiran per portas.

Caras s'han de pagar las expansiones monárquicas de Barcelona. Pero las de París, com á género extranger, han de costar molt més.

Va parlar el diputat Nogués sobre 'ls danyos inmensos qu'está causant á la industria alcoholera la ley del Sr. Osmá. Una ley que perjudica á la producció y al treball, sense reportar benefici á la Hisenda. Una equivocació garrafal y danyina.

Naturalment: al govern no li fa fret ni calor que un gran número d'industrials s'arruinin miserablement. Li interessa més preocuparse exclusivament de conservar el puesto.

Llegeixo: «El Vaticano parece muy preocupado por las tensiones de las republicas sud-americanas, pues quieren todas un cardenal propio.»

Se parla de la pau: se diu que la Russia y 'l Japó van á nombrar els seus plenipotenciaris pera conve-

nirla: se senyala la ciutat de Washington com á punt de reunió... y entre tant á la Manduxria encare s'estuessinan.

Ara una parada, ara una sorpresa, ara un atach... tot aixó á manera d'olivetes d'una nova y mortífera batalla. Encare no n'han derramada prou de sanch humana els russos y 'ls japonesos que particularment cap motiu tenen per' odiarse. Se diria que la vida 'ls hi fa nosa.

Gran campanya contra 'ls Monte-Píos, aqueixas humils associacions de socorros mútuos, que son la providencia de la gent de pochos cabals en cassos de malaltia.

L'Hisenda 'ls hi ha posat els ulls á sobre y ha comensat á perseguirlos, com si á salvació del erari públich dependís del timbre de 10 céntims que se 'ls imposa per cada rebut, y de saldar tot d'un cop els anys atrassats.

Perque aixó es lo que pretenen avuy com avuy. Els rebuts mensuals solen ser d'una pesseta: el timbre, en sa conseqüencia importa 'l deu per cent sobre la suma que 'l obrer destina á un acte de previsió.

Y si s'exigeix tot d'un plegat 'l import de dos ó tres anys atrassats, apenas hi haurá Monte-Pío que pugui resistir: els fondos de reserva que té per' auxilijar als socis malalts no 'ls hi bastarán pera saldar el deute.

Aixís las gastan els governs de la monarquia. No 'n tenen prou ab arrebatar als obrers, quan están bons, la meytat dels aliments, ab la ditxosa contribució de consums, que, quan cauen malalts, se 'ls hi emportan el caldo y las medicinas.

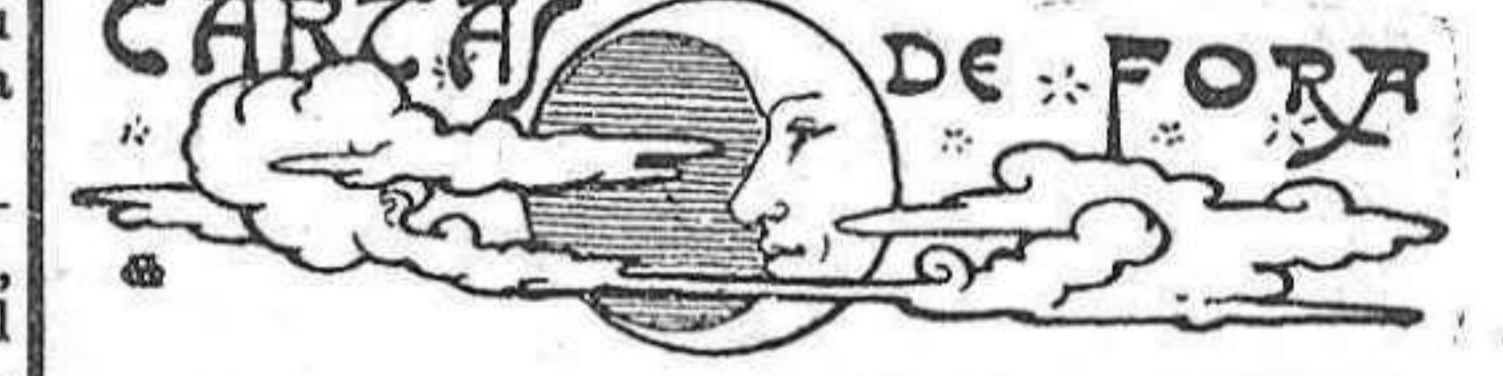
Tenim dos presupostos davant per davant: el d'en Maura y 'l d'en Villaverde. Cada hu s'empenya en sostenir el seu. Y resulta que si 'l un es dolent, 'l altre pitjor.

Acorts de l'última Assamblea federalista catalana: «Els acorts de 'l Assamblea celebrada á Madrid els días 16 y següents del mes de maig, no tenen eficacia pels federals de Catalunya, y per consegüent no obligan al partit republicá federal catalá.»

«El partit republicá federal de Catalunya declara novament que vol viure fraternalment unit ab els federalistas de las demás regions espanyolas, etc., etc.»

Es aixís que 'ls federalistas de las demás regions espanyolas, com y també un bon número de federals de Catalunya, van assistir á 'l Assamblea de Madrid y van suscurre els seus acorts, ergo 'l unió fraternal que pretén la capelleta de la Plasa de Santa Ana, está basada en la desunió y 'l dissentiment.

«Els senyors que pagan un tribut tan climatèrich á la lógica, ¡vaya quinas ganas tenen de acabar de quedarse sols!»



El día 9 de aquest mes va celebrarse en aquest poble un enterro civil. Com que de actes com aquestes en aquí no se'n consignan gayres, no es estrany que hi anés molta gent á presenciarlo. En un dels carrers pel que havia de passar la comitiva fúnebre, hi havia algunas donas descubrintes tothom, menos una que no va parar may d'enrahonar alt fent mofa del enterro.

Aquesta dona no era altra que la minyona del que 's dedica á saivar ánimas... ¿No sería bé, senyor escura pílá d'oli que de la educació que diuen que va rebre al Seminari n'fes un sis á la seva... minyona perquè un altre día no 'l comprometés davant del poble?

Vosté qu'es tant carinyós per ella, recomanilli que no fassi papers ridículs y eneényilli á respectar lo respectable.

El diumenje 4 del corrent el nostre tenorio místich, mossen Guindilla, desde la tribuna dels escampa mentidas, bescantá de mala manera als honrats lliberals de aquesta vila, aconsellant á las noyas que per res s'escollessin á aquellas bocas de infern de hont no en surten mes que blasfemias, serps y llargandaicos; y que si ell havia anat á fer un viatge cap á Italia en companyia de unas delicadas senyoretas, era per ensenyarli el cráter del Vesubi, y que dels seus actes res ne té que fer ningú.

Tampoch ne té que fer res de nosaltres, el tenorio negre, pero, consti que aquesta son á manos limpias, y no son com els seus; sinó, que ho diguin las delicadas senyoretas del carrer dels Rahms.

Es ja un fet que 'l nomenament de Jutje municipal es á nom del popular Pere Carles. No cal dir res més.

«El poble hi trobará la diferencia; veurá que si D. Ventura feya pagar dos pessetas per judici, 'l nostre farà pagar lo mateix, perquè no es en aixó que s'ha de veure, nó: es en 'l inteligencia, el bon zel y la verdadera justicia, condicions que reuníex segons diuen en alt grau el nou funcionari.

«Quan el poble se n'enteri sentirá una alegría extraordinaria, y al mateix temps el nostre torero rebra una sotregada y un petament de dents.

«Ha pres nota el Sr. Gobernador de Barcelona de la rebuda que li ha fet Calella, ab motiu de la seva vinduda per la festa de S. Quirse y Julia? ¿No li han dit res aquells rostres, aquellas miradas y aquella indiferencia del poble quan se passejava pel carrer? ¿Li sembla si hauria experimentat més fredor el que, en lloch de visi-

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

ARTÉS, 17 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

CALELLA, 20 de juny

ESPOLLA, 17 de juny

ESPOLLA, 15 de juny

NOTAS EXTRANJERAS

VIUS Y MORTS



M. BERNER

President del Storting (congrés) noruech.



M. MICHELSEN

President del Govern provisional de Noruega independent.



M. DELYANNIS

Primer ministre de Grecia, assassinat a Atenas el dia 18 del corrent per un jugador d'ofici.

tar la nostra atractiva vila, hagués realitat una excursió en ple hivern, pels cims dels Pirineus?

¡Ah! Si en lloch de carar gens satisfetes hagués vist pits oberts iqué cosas hi hauria llegit! ¡Y quinas lliçons més profitosas podria treure d'allí si hi hagués fet un detingut estudi! Ni 'ls homes de ciencia que s' dedican a estudiar els gèrmens de las revolucions atmosfèriques, d' ahont prevenen com se forman, pera luego convertirse en formidable tempestat, haurian tingut ocasió més oportuna. Si en lloch de visitar als magnats que 'l poble odia, no per instint d' odiar y si que per las malifetas que 'n te rebudas. hagués vingut a dar una reparació a las lleys de tants modos trepitjadas, restituint al poble els seus llegitims drets ab tanta de manera vulnerats, ¡ab quin gust hauria sigut rebuda la simpática persona del senyor González Rothwo!

En quan als diputats en Sagaier, en Bartrina y en Pío de Valls, que també assistiren a la festa, el poble també 'ls obsequiá com uns viatjants de tupins, puig tothom sab en quina forma varen adquirir las actas.

SABADELL, 7 de juny

En aquesta ciutat y en la Creu Alta, disfrutém de un rector com poch n' hi ha, que s' empenya en ferse agradable y simpálich, als seus feligresos.

En part ho va conseguint, puig per ara ja té una collecció de *hicas de Maria*, pera 'l seu regalo que no 'ls en dich res; fent totas lo que 's voluntat d' ell que 's fassi, sempre sumissas y promptas a executar 'ls més petits desigis ó capritjos del simpálich-maco-guapissim y excelentíssim senyor rector de la parroquia de Junqueras. Aquestas *hicas*, per supuesto, no deixan res que desitjar en lo que a la part material del cos se refereix y a la salut de l' ánima pertoca; son tendras *poncelletas*, qu' exaltadas en el confessional per 'l hermós rector, comensan ja a arrastrar cap a la mitj construida iglesia (que no s' acaba per falta de *parné*) a bon xich de joves, que si ara son indiferents acabaran per ser tan fanátichs com las sevas adoradas, entre las quals ¡oh conseqüencial hi ha algunas fillas de caracterisats republicans de la barriada.

Hem de consignar també que las *hicas de Maria* cada diumenge passen el platet per l' iglesia, per qual medi y més per l' hermosa cara d' ellas, fa l' aprofitat rector un bon y no despreciable capital per las ánimas, que ¡pobretas! antes no hi havia qui 's recordés d' ellas.

Ens cal fer constar que l' aixirer, jove y guapo rector, que tan bé ha sapigut organisar el seu *ejército de salvación*, te com a companya de las sevas penas y fatigas, ó siga per lo que vulgarment anomeném *majordona*, a un *ángel de candor* jova y guapíssima segurament reclutada d' entre las sevas escullidas.

Que 'l Senyor li concedeixi molts anys de vida pera poguer fer tan bonas obras, y que dongui també las gracias als republicans (?) que l' hi envían las fillas pera sa educació espiritual.

¡Quanta miseria y quanta barra!

ELS SEGADORS

ELS D' ANTANY

Son els fills de la terra catalana, els de cara ferrenya y cor obert, colrats pel sol y arremangats de brassos, brandant sa má la fals, arma de lley. «Jorn de Corpus de Sanch, avuy es festa, ja hem segat las espigas del terror,

las garbas hem deixat apilotadas. ¡Quí sab si junts demá las baterém! La terra per nosaltres es regada ab la suhor del front, segant de ferm, y de la nostra xeixa se 'n emporta la més florida part el qui 'ns ha pres las nostras llibertats... ¡A Barcelona! ¡A recobrá 'l qu' es nostre, a tort ó a dret!» Aixís parlava a tots el cap de colla; y junts van contestar:— ¡Avant, marxém! Si van fer bona ó mala feyna ho digan, si poden, els qu' hi van deixar la pell.

ELS D' ENGUANY

Cantant cansóns igual que la cigala els veyém per aquestos carrers de Deu. De fals si es veritat que una n' han vista deu sé al aparador d' algún ferrer. Avuy qu' es jorn de Corpus també 's tiran tots junts, com un sol home, pels carrers de la comtal ciutat de Barcelona, mes l' objecte que 'ls mou es diferent, puig van endiumenjats, empunyant l' atxa, cap a la professó. Son *gent de bé*. Aixís celebran ells la fausta diada, y 'l cap de colla *brau* que 'ls dirigeix en lloch de dir:— Companyes: ja ha arribat l' hora de segar la mala herba qu' entorn creix.— Va a postrarse de nassos al subjecte que se 'ls menja la espiga sota 'ls peus.

ELS DE DEMÁ

Arrebassant las fitas que separan als pobles y nacions del Univers, ajuntaran sas mans els fills del poble trencant el jou crudel que 'ls oprimeix y destruint arreu la tiranía, agermanats igual que 'ls va fer Deu, entonarán eix cántich d' armonia: Justicia, llibertat, pau y progrés.

FÉLIX CANA

MAXIM GOMEZ

Ha mort a l Habana Máximo Gómez, ¡Ténts ¡prop de 80 anys; havia nascut a Bany (Santo Domingo), y al anexionarse aquesta isla a Espanya, entrá al servey del nostre país. Per no haverli concedit l' ascens a tinent coronel a que creya tenir dret, demaná 'l retiro establíntse en un poblet prop de Bayamo (Cuba), pera dedicarse a l' agricultura.

Allí 's trobava quan esclatá la insurrecció separatista, que havia d' elevarlo fins a adquirir el rrelieu de jefe de aquell moviment. Durant la lluyta, demostrá condicions militars notabilísimas, essent l' ánima y 'l bras de la renyida campanya. Realizada la pau, se mostrá no solé benévól, sino bon amich dels elements peninsulars establerts en l' Isla. A la seva actitud se deu en gran part la pacificació moral qu' es la gloria de la República cubana.

Podia ocupar el primer lloch en el govern de aquell país, y deixá que altres s' encarreguessin de dirigirlo. Noble exemple de desinterés que contrasta ab lo que succeheix a Espanya. Mentres el llibertador de Cuba, se contentava ab la gloria d' haverla llibertada, a Espanya 'ls que la perderen continuan monopolisant el govern de la nació a cubert de tota responsabilitat.

La comedia dels pressupostos



A sala es plena de gent; tots contribuyents. Contribuyents per industrial, per territorial, per consums, per cédulas, per utilitats, per salts d' aygua, per timbres, per impostos transitoris...

S' aixeca 'l teló y apareix, gronxante y somrihent, el Pressupost del any 1906.

Pega llambregada al públich, s' adelanta dos ó tres passos y dirigintse al auditori comensa a enrahonar.

Senyors: Ja 'm deuenhene coneixe. Soch el Pressupost del any que vé, el Pressupost de 'n Villaverde... Es dir el de 'n Villaverde, el de 'n Besada... Es dir el de 'n Besada...

¡S' clava a riure.

Ja 'ls ho explicaré, porque es una



Fet de cera de Real Ordre, cursi, magre, rampellut, desempenya tan bé 'l cárrech, qu' en lloch de llum dona fum.

cosa tan enredada, que costa d' alló més d' entendre. Jo mateix, que soch com si diguessim el *interfecto*, ab prou feynas ho entench.

En Villaverde... ¡ey, ara no ho fassin correl... en Villaverde es un neula. Tota la fama que com a hisendista ha adquirít la deu a n' en González Besada, qu' es un xicot qu' en materia de cálculs y números no hi ha qui li passa la má per la cara ni... per en lloch.

Arbitris nous, monopolis, combinacions de tarifas, tot ho prepara y tot ho estudia en Besada. Pero com que 'l que porta la batuta es en Villaverde y 'l món no coneix altre geni financier qu' ell, en Villaverde es el qui marca ab el seu nom tots els projectes y ell es el qui s' emporta la fama y 'ls escándols, que, com en la del Senyor, *de todo hay en la viña dels pressupostos*.

Jo, donchs, Pressupost del any 1906, encare que sortit de las mans de 'n Besada y ribetejat y pulit pel pobre García Alix, ministre aparent d' Hisenda, soch el Pressupost de 'n Villaverde, y per Pressupost de 'n Villaverde passaré a la posteritat, per més que don Raymundo no m' hagi vist ni pel forro.

(Pausa curta.) Y bé ¿qué me 'n diuhen de las mevas hetxuras y circumstancias?

(Adelantantse fins a tocar la batería.) ¿Veritat que soch un Pressupost que, pels esperpentos qu' en aquest género corren, puch molt ben anar? ¿Veritat que soch bonich, just, bellament proporcionat, previsor y ventatjós pel poble?

Jo espero que, una volta las Cortes m' hajin examinat, m' aprobaran en un tancar y obrir d' ulls y podré entrar en funcions sense cap mena d' inconvenient.

(Surit per la esquerra el Pressupost del any 1905, y tocant al altre per la espatlla, li diu en un tó escandalosament irónico.)

—¿N' estás ben segur de que t' aprobaran?

—Naturalment que sí ¿Quí ha d' impedirho?

—¡Jol (Ab molta energia.)

—¡Ah! Vaja; ja ho entench. No m' aprobaran a mí... porque puguin aprobar a tú.

—¿Per qué no? ¿Creus potser que no 'n soch digne? Sápigas y entenguis que soch el Pressupost de 'n Maura.

—Lo mateix que si 'm diguessis qu' ets el de 'n Miura ó 'l de 'n Otolaurrechi. Jo soch el de 'n Villaverde— de 'n Villaverde ¿entens?— y no 'm sento ab prou abnegació pera cedir la plassa a ningú... y molt menos, si 'm permets dirho, a un papanatas de la teva calanya.

—¿Cóm s' entén? (Molt indignat.) Ténc compte cóm enrahonas. ¡Papanatas a mí... ¡Papanatas al Pressupost de 'n Maura!

—Tú sí que ho ets! Y al mateix temps que papanatas, vanitós, *finchado*, un sach de pretensions y tontería...

—El llenguatge que usas demostra que t' ocupas de mí, y 'm jutjas y 'm calificas sense haverme llegit. Jo, amich meu, beneficó al poble.

—¿De quina manera? ¿Regalantli cada día un quarto de gallina y declarant el bacallá gratuít y obligatori?

—Rebaixant els consums, rebaixant las cédulas, rebaixant la cuota d' utilitats...

—Y aumentantlo per un' altra banda, ab lo qual el poble, gracias a la teva decidida protecció, resulta timat y escarnit per partida doble, donchs a més de ser ilusorias las rebaixas que ab tanta frescura ponderas, l' obligas després a pagar molt més de lo que li has rebaixat. Jo sí que soch franch y no l' enganyo. Las mevas xifras totals son indubtablement més moderadas que las tevas.

(El Pressupost de 'n Villaverde, no sabent qué respondre, s' dirigeix al públich.)

—Senyors: No se 'l creguin d' una paraula a n' aquest xafarder. ¡Vejin quí es en Maura, sobre tot en materias d' Hisenda, pera posarse al costat de 'n Villaverde!... Un pigmeu, una formiga, un microbi.

(El Pressupost del 1905 imita el joch del seu contrincant y 's dirigeix també a la platea.)

—¡Perdoneuho, senyors, que no sab lo que 's pescal La vanitat el cega, fins al punt de ferli olvidar que si enrahona, si viu, si respira es gracias únicament a la meva inagotable magnanimitat.

—¡Es mental!

—¡Arri allá, poca solta!

—¡Visch porque en Villaverde 'm sosté y m' ampara, y per la seva voluntat seré lley.

—Jo 'n seré y no tú.

—¿Cóm ho conseguirás?

—Fent que la majoria 'm voti a las ordres de 'n Maura.

—¡Infelís! ¿Aixó t' has arribat a creure?

—Tant es que risquis com que rasquis. Aquí no pot haverhi, y no hi haurá, més Pressupost que 'l del any 1905.

—Que 'l del any 1906.

—¡Que nó!

—¡Que sí!

—¡Trapissonda!

—¡Embustero!...

Arribats ja al punt de dalt, els dos Pressupostos s' agafan y comensan a repartirse bolets.

Cau el teló, la sala 's queda completament a las foscas... y 'l públich més que la sala.

Vejin si s' hi queda, que al sortir del local encare no sab si haurá de pagar la contribució de conformitat ab el Pressupost del any 1905 ó ab arreglo al del any 1906.

Lo únic que li consta positivament... es que haurá de pagarla.

A. MAROH

LA BONAVENTURA

—Vínam aquí y dóm la má, Espanya desconsolada, que ara que no 'ns vou ningú, la vagabunda gitana va a llegir la teva sort del blanch palmell en las ratllas.

Endavinayre d' ofici, quan me topo ab gent pavana, ja sabs que no miro prim y que ab quatre patotxadas del meu clássich repertori quedo bé y guanyo la paga.

Te casarás ab un ros, tindrás la mar de quitxella, t' espera una gran fortuna, sufriràs alguna «encuentras» pero sortiràs de tot...

es dir, mots sense substancia, que no signifcan res ni tenen la menor base.

Pero ab tú es un' altra cosa: sempre m' has sigut simpática, malgrat els mil vituperis que has fet a la meva rassa, y vull servirte a conciencia, posant de la má en l' examen tots els meus coneixements de gitana endavinayre.

Veyám, dónla sense por, aixís, completament plana. Guayta aquí. ¿Veus quina lletra dibuixan aquestas ratllas?

Una M, que vol dir *Misericordia*; vritat palpable, sobre la qual se 'm figura que no cal insistir gayre.

¿Causas d' aquesta miseria? Mira aquí qué ben marcadas hi ha una gran I y una F... La I resigna *Ignorancia* y la F *Fanatismo*;

es a dir, dugas desgracias, de las quals ab una sola n' hi ha prou per tallar las alas al poble més aixirerit.

Al peu d' aquestas n' hi ha un' altra, ¿prepara! Es una A. No m' entretinch a explicarte d' aquestas lletras simbólicas el significat exacte,

perque es tardet y vol ploure... y ara no porto parayguas.

Lo que sí t' diré y t' dich es que per poguer lliurarte de la fatal mala sombra que temps há vé acompanyante, es precis que aquestas lletras quedin aviat esborradas

¿Cóm hi quedarán? Seguint el consell que aquestas altrás —una R y una T

que aquí al bell mitj tens marcadas— t' están donant a grans crits. La R—*«la veus qué clara?»— indica Resolució,*

ó com si diguessim, ganas de sortir del mar de fanch dins del qual vius encastada. La T es el *Traball*, virtut que a tú en realitat te falta, y sense la qual cap poble ha lograt jamay alsararse y ab la qual no hi ha impossible que no 's torni empresa plana.

Vet' aquí, noya, 'ls avisos que ta má en sas finas ratllas m' está permegent llegir, gracias a la perspiciasia qu' en aquest difícil ram la sort ha volgut donarme.

Y ara t' diré un' altra cosa, y ab aixó estaré acabada la franca bonaventura que t' dedica la gitana.

Mentres no fassis foch nou, sense entretenirte massa en mirar si 'l carbó es sech ó las tevas son mulladas; mentres no 't lleis de cap a fé un verdader dissapte, espolsant tots els recóns, fins els més fondos de casa; mentres, per dirho més clar, guardis *aixó*, qu' es la causa de tot lo que t' succeheix, y resolta y demandada, no portis *albé*... es inútil qu' esperis rehabilitarte:

ni ta vida canviará, ni se t' curarán las nafaras; ni tú tindrás may salut, ni 'ls teus fills portarán calsas.

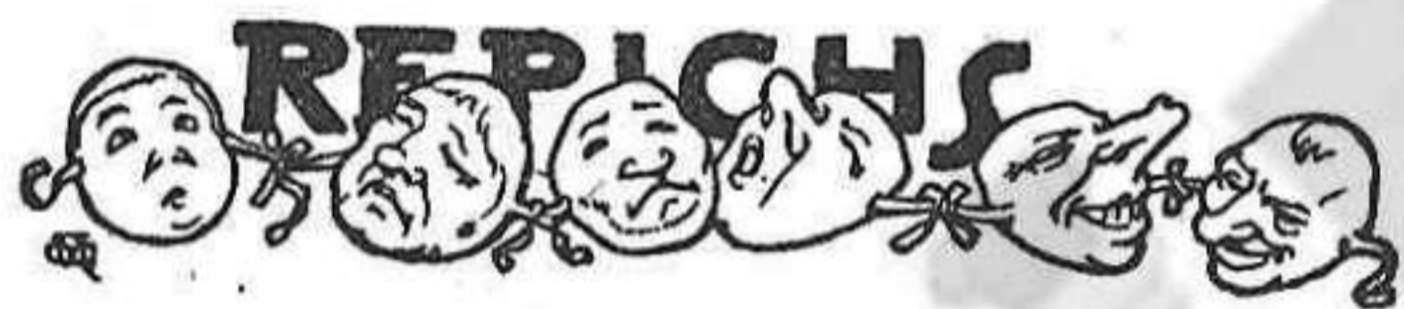
C. GUMA

En aquest espay que queda en blanch, hi havia un grabat que ha sigut objecte de una

DENUNCIÀ

L'edició destinada á correus ha sigut totalment copada.

Per tal motiu fem una nova tirada sense el grabat.



REPICHS



Murcia 's va donar diumenje una corrida de toros de beneficencia. Y ara enténse de lo que va succehir:

«Para mayor lucimiento se puso un piquete de honor bajo el palco de la presidencia: Un toro embistió á la guardia civil, desorganizando el piquete.»

Y á un toro qu' embesteix á la Guardia civil y la desorganisa ¿no se l' ha passat encare per un consell de guerra?

¿Será veritat que sols en las Plassas de toros son permesos els més criminals desacatos?

Per idees colossals els yankees.

Ara ha sortit un milionari. Mister Rockefeller que proposa un trust originalíssim: el trust de las religions, montat baix las mateixas bases que l' trust del petróleo, del sucre, del tocino salat y del cotó.

Res de competencias: que todas las religions uneixin els seus esforços per' explotar al próxim ab la major perfecció possible, y que després se reparteixin els beneficis á proporció de la seva influencia, valorisada en forma de capital social.

Una idea molt yankee... Y qui sab si ab el temps, com todas las qu' entranyan un negoci ben organiat, arribará á ferse universal.

De *L'Asino*, xamós periódich italiá, anti-clerical per tots quatre costats:

Un mossén ensenya un cap de mort á uns visitants de la seva iglesia, dibhentlos'hi:

—Aquest es el verdader cap de Sant Ximplici.

Un dels visitants replica:—¿Cóm s'entén? En una iglesia de Fransa van ensenyarme'n un altre. ¿Es que Sant Ximplici tenia dos caps?

—[Calli, heretjel!—exclama l' mossén.—En aquesta existencia de dos caps d' un mateix ser ha de veu-

re la virtut miraculosa de Sant Ximplici, y l' poder sobrenatural de Deu.

Defensa en Maura una proposició ab gran energia en favor de la prioritat del pressupost de 1905.

Y á continuació, ab sorpresa de tots els presents, declara que no la votará.

Capritxos oratoris.

Pero un home aixís no cal que pensi en formar govern; més val que s' dediqui á formar companyia. ¡Quin comediant está perdent Espanya!

Ha cridat l' atenció que un periódich carca titulat *La Hormiga de Oro*, haja publicat informacions fotogràficas del viatge de D. Alfonso XIII, arribant fins al punt de donarli sense compliments el títol de Rey. ¿Qué dirá l' de las húngaras quán se 'n enteri? ¡Qué volen que digui!

—Criéu formigas y á lo millor se 'us tornarán formiguetas per casa seva. Sobre tot quan de per mitj hi ha l' or.

La mónita dels governs monárquichs es aquí á Espanya sempre la mateixa.

Sostenirse, encare que tot s' ensorri. Guanyar días y ferlos perdre á la nació.

En la primera sessió de las Corts, en Maura va jugar ab en Villaverde, com el gat juga ab la rata avants de cruspírsela.

Pero tot d' una va perdonarli la vida, per no disgustar al amo de la casa, que no vol veure certas desgracias.

Després de la sessió en Villaverde va fer una visita á Palacio y 's diu que d' ella va sortirne contentíssim.

¿Tan masegat y content?

Quí ho entén quí no ho entén.

Parlant en Villaverde en el Congrès del actual monarca, li digué *D. Alfonso XII*.

També en Romero Robledo, pochos moments després, en lloch d' Alfonso XIII, deya Alfonso XII.

Y després s' enfadarán aquests cap-pares de la monarquia, si algú 'ls diu que van errats de comptes.

—Encare que la majoria 'ns derroti, el país estaré ab nosaltres.

Aixís parlava en García Alix que, com á fresch, no hi ha estiu que l' espanti.

Y vegin, segóns com se mira, té rahó. El país está ab el govern, com la premsada está en mans del premsador.

Per' escórrerla!

Se parla á Granollers... de la desaparició de una señorita.

Y se suposa que l' ha feta fonedisa un Tenorio ensotanat jove y d' empena molt conegut en aquella població.

Ab aquest motiu, no 'n vulguin més de comentaris, entre la gent ximosa y mal creyent.

Com si en aquests temps de religiositat, no sigués possible, que per voler de Deu, un ministre del Senyor y una verge, pudicament abratsats se 'n pujin al Cel en cos y ánima.

Tinguessin la fé que jo tinch, y 'ls mal-parlats no dirían certas cosas!



SOLUCIONS

LA LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO

- 1.ª ANAGRAMA.—Forasté—Estrofa.
- 2.ª TRENCA-CLOSCAS.—El cor del Poble—Iglesias.—Marta Rosa—Guimerá.
- 3.ª GEROGLÍFICH.—Com mes petit menos gran.

Han èndevinat totas ó part de las solucions corresponents al número anterior, els caballers: Sancho Abarca, Jo, Pep Sistachs, y Màrtir de la Gleba.



ENDEVINALLES

ANAGRAMA

—Total, he tingut un tot que anavan á darm' garrot.

M' apretavan el ganyot mentres dormia.

ALEX IV, el Foll.

TARJETA

ROCA DEL PASTOR

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas el títul de un quadro dramátich catalá de molt éxit.

E. ORDANYÀ B.

GEROGLÍFICH

X

LLETRI

LI

DI DI

BUFA HERMANAS DE LLANSÀ



CORRESPONDENCIA

Caballers: Un Figuerench, Salvador Suz, Russófil y Meleandro de can Trampa: No resultan.

Caballers: E. Ordanyà B., Fé Olla y Llexiu, y F. Joannet: Van d' alló més bé.

Caballer: J. R.: No 'ns podem ocupar d' un assumpto d' aqueixa índole, y menos tenint tan pochos antecedents. Ademés, no creyém en els *renegats*.—Comas: ¡Y es clar que s' hauria de fer! Pero, ja se sab, en aquest país no prosperan aquesta classe d' iniciativas.—J. Moré de Gracia: Els epigramas fan el seu paper.—Felix Cana: Veurem si pot anar aquesta senmana. D' alló del dispensi, no hi ha de qué.—E. P.: No 'ns acaba de tocar la gracia.

—Mateu Brossa: Oasi tot es el seu apellido.—Amadeo Forliani: Las parodias son aceptables. Veurem d' enquirbirlas.—J. Torrent Siurana.—No senyor, el treball no 'ns serveix.—R. P. (a) Caborias: Aixó, en forma regular de logogrifo numérich potser ho desxifririam millor y resultaria publicable. Tal com está presentat... jamay! jamay!—Tallé O-k No li diré que nó.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª